

Arrest

nr. 148 025 van 18 juni 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nepalese nationaliteit te zijn, op 17 april 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 6 maart 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 24 april 2013 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 mei 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 mei 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat J. KEULEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 30 juli 2012 een aanvraag om verblijfsmachtiging in op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 6 maart 2013 verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) de in punt 1.1. bedoelde aanvraag onontvankelijk. Dit vormt de eerste bestreden beslissing, die is gemotiveerd als volgt:

“in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19.07.2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. Er dient opgemerkt te worden dat de instructie van 19.07.2009 vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkene sinds maart 2006 in België verblijft, geïntegreerd zou zijn, duurzaam lokaal zou verankerd zijn in België, kennis zou hebben opgebouwd van het Nederlands, in zijn eigen levensonderhoud zou willen voorzien, het nodige gedaan zou hebben om te kunnen werken en zelf voor zijn inkomsten te zorgen, een arbeidscontract van datum 28.06.2012 voorlegt, een vrienden- en kennissenkring zou hebben uitgebouwd, op zeer intense wijze zou zijn overgegaan tot de verinnerlijking van onze Belgische taal, zeden en gewoonten en zich de Belgische samenlevingsnormen in hoge mate zou hebben eigen gemaakt en dit op economisch, sociaal en cultureel terrein en op andere terreinen van het maatschappelijk leven, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit in aanraking zou zijn gekomen met het gerecht en over een blanco strafregister zou beschikken, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Hij diende op 07.03.2006 een asielaanvraag in, die op 09.10.2006 werd afgesloten door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen met een beslissende beslissing tot weigering van verblijf. De duur van de procedure - namelijk iets meer dan 7 maanden - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

De advocaat van betrokkene beweert dat betrokkene alhier werd getolereerd desondanks zijn illegaal verblijf op ons grondgebied. Er werd echter aan betrokkene een bevel om het grondgebied te verlaten betekend op 06.08.2012. Betrokkene diende hier vrijwillig gevolg aan te geven en diende alles in het werk te stellen om aan zijn wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen. Bijgevolg kan dit niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

De advocaat van betrokkene wijst tevens op het feit dat betrokkene een tijdelijk verblijf van één jaar werd toegekend op 03.06.2010 en dat hij ook een arbeidskaart B had. Deze arbeidskaart B werd op 14.12.2010 ingetrokken omdat de werkgever laattijdig een DIMONA-aangifte had ingediend. Op 12.01.2012 nam de Dienst Lang Verblijf de beslissing tot weigering van verblijf van betrokkene. Volgens de advocaat kon betrokkene niets doen terwijl men misbruik van hem maakte en hij het slachtoffer werd van een onbetrouwbare werkgever. Betrokkene zou zwaar gestraft worden zijn het verlies van zijn

arbeidskaart en van zijn verblijfsvergunning. Het indienen van een regularisatieverzoek 9bis kan echter geen hoger beroep vormen tegen een verwijderingsbeslissing. Bijgevolg kan dit niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene beweert dat hij onmogelijk kan terugkeren naar Nepal omdat hij bij een terugkeer zou gevonden worden door de Maoïsten die het leven van hem en zijn familie onmogelijk zouden maken en ook dat het gevaar zou bestaan dat betrokkene het slachtoffer zou worden van willekeurig geweld. Hij legt echter geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene vreest voor de Maoïsten en voor willekeurig geweld volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Voorts verwijst de advocaat van betrokkene naar het jaarlijks rapport van Amnesty International en dat waarnemers zouden vaststellen dat folteringen en bedreigingen door gewapende groepen nog steeds zouden plaatsvinden. Dit kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar deze rapporten gaan over de algemene toestand in Nepal en betrokkene geen persoonlijke bewijzen levert dat zijn leven in gevaar zou zijn.

Wat het invoeren van art. 8 van het EVRM betreft, dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is daar betrokkene niet aantoonbaar dat er nog andere familieleden van hem in België verblijven. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM. Bovendien dient er gesteld te worden dat de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven.“

1.3. Op 6 maart 2013 treft de verwerende partij de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten onder de vorm van een bijlage 13. Dit vormt de tweede bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

□ 2° hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd:

- Betrokkene diende een asielaanvraag in op 07.03.2006 die op 09.10.2006 werd afgesloten met een bevestigende beslissing tot weigering van verblijf door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen;
- Betrokkene is niet gemachtigd tot het verblijf: zijn aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van art. 9bis van de wet van 15.12.1980 ingediend op 30.07.2012 werd onontvankelijk verklaard op datum van 06.03.2013.”

2. Over de ontvankelijkheid

Artikel 5 van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (BS 17 februari 2012) heeft artikel 7 van de Vreemdelingenwet gewijzigd, waardoor het eerste lid van het artikel luidt als volgt:

“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven. 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten; (...).”

Bijgevolg beschikt de minister c.q. de staatssecretaris of zijn gemachtigde niet meer over een discretionaire bevoegdheid wanneer artikel 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van de Vreemdelingenwet dient te worden toegepast.

In casu werd de tweede bestreden beslissing genomen op grond van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet. De verzoekende partij betwist de feitelijke gedane vaststelling in dit verband niet. Verwerende partij zal derhalve bij een gebeurlijke vernietiging van de tweede bestreden beslissing niet anders kunnen doen dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat verzoeker langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 van

de Vreemdelingenwet bepaalde termijn, een bevel om het grondgebied te verlaten te verstrekken. Een eventuele vernietiging van de tweede bestreden beslissing kan verzoeker dan ook geen voordeel opleveren.

Verzoekers betoogt dat het redelijkheidsbeginsel geschonden werd omdat hij steeds ongemoeid gelaten werd – wat voor zover dit al effectief zo moge zijn, de verwerende partij niet weerhoudt om later vast te stellen dat verzoeker op illegale wijze in het Rijk verblijft – hij gedoogd moet worden tijdens de beroepsprocedure voor de Raad – die echter geen schorsende werking heeft – en dat zijn asielprocedure pas in 2010 beëindigd werd – wat de verwerende partij er niet van weerhoudt om hierna vast te stellen dat verzoeker op illegale wijze in het Rijk verblijft –, doet geen afbreuk aan het voorgaande. Verzoeker kan niet dienstig opwerpen dat er nog geen beslissing genomen werd inzake zijn aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet aangezien de tweede bestreden beslissing samen genomen en betekend werd met de eerste bestreden beslissing.

De exceptie van onontvankelijkheid van het beroep wegens een gebrek aan belang, opgeworpen in de nota met opmerkingen voor zover het gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, is in de aangegeven mate gegrond.

3. Onderzoek van het beroep voor zover het gericht is tegen de eerste bestreden beslissing.

Uit de bespreking van onderstaand middel blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

3.1. In wat kan worden beschouwd als een eerste middel, gericht tegen de eerste bestreden beslissing werpt verzoeker op, *“Schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur met name de formele en de materiële motiveringsplicht in samenhang met artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen alsook in samenhang met het zorgvuldigheidsbeginsel”*.

Verzoeker betoogt als volgt, na een theoretische uiteenzetting over de geschonden geachte bepalingen en beginselen:

“Ten eerste beperkt de bestreden beslissing zich door te stellen dat de aangehaalde elementen geen uitzonderlijke omstandigheid vormen waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Dat inderdaad een verzoekschrift conform artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet normalerwijze door de vreemdeling moet worden gedaan bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst.

Dat de Vreemdelingenwet hierop echter een uitzondering voorziet, waardoor de vreemdeling in buitengewone omstandigheden een machtiging tot verblijf kan vragen vanuit zijn verblijfplaats in België.

Dat het begrip "buitengewone omstandigheden" echter nergens omschreven is in de wet zodanig dat de bevoegdheid van de Minister louter discretionair is.

Dat de bestreden beslissing echter niet motiveert waarom de aangehaalde humanitaire redenen de aanvraag van verzoeker niet zouden rechtvaardigen.

Dat de 'buitengewone omstandigheden' van geval tot geval dienen bekeken te worden en telkens opnieuw dienen getoetst te worden bij ieder nieuw ingediend verzoekschrift, hetgeen in casu niet gebeurd is.

Dat bij de afweging van het particulier belang en openbaar belang voor de evenredigheidscontrole alle relevante omstandigheden van het individuele geval dienen in aanmerking te worden genomen (Arrest H.v.J., 3 juli 1980, zaak 157/79, Pieck; Arrest H.V.J. 8 april 1976, zaak 48/75).

Dat in casu men dus verplicht is een individuele toetsing te maken en dient over te gaan tot een belangenafweging, en dus niet een loutere toepassing van de wet.

In casu dient men een weigering derhalve te kaderen in één van de uitzonderingsgevallen van artikel 8,2^{de} lid EVRM.

Dat de bestreden beslissing in casu nagelaten heeft om de 'humanitaire redenen' te toetsen. Zij stelt louter zonder bijkomende motivering dat de aangehaalde elementen geen uitzonderlijke omstandigheid vormen waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland, quod non.

Dat de voorbereidende werken niet duidelijk maken wat onder "buitengewone omstandigheden" moet worden begrepen doch dat in elk geval de nadruk gelegd wordt op "humanitaire redenen".

Dat de Raad van State bij arrest nr. 73.025 dd. 9 april 1998 bepaalde dat buitengewone omstandigheden geen omstandigheden van overmacht zijn (R.v. St. nr. 73.025, 9 april 1998, R.v.St., 1998, 69).

Op dat punt bepaalt trouwens de Omzendbrief van 19 februari 2003 betreffende de toepassing van artikel 9 lid 3 Vreemdelingenwet dat : "De betrokkene moet aantonen dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is om terug te keren naar zijn land van herkomst of naar een land waar hij t t verblijf is toegelaten, om de betrokken machtiging aan te vragen."

Dat de Raad van State tevens herhaaldelijk stelde dat er een belangenafweging dient te gebeuren tussen "enerzijds het doel en de gevolgen van de administratieve voorschriften voorzien in artikel 9,2^{de} lid Vw. en anderzijds de min of meer gemakkelijke toepassing ervan en de ongemakken die dit veroorzaakt in een concreet geval".

Dat wanneer die ongemakken niet in verhouding staan t t het beoogde doel en de beoogde gevolgen, dan is de administratieve handeling 'buitengewoon' nadelig voor de betrokkene en kan hij buitengewone omstandigheden inroepen.

Betreffende de duur van het verblijf en de integratie in de Belgische maatschappij, beslist de ministeriële omzendbrief van 19 februari 2003, dat die elementen niet op zich uitzonderlijke omstandigheden vormen. Wat in tegenstelling betekent dat die elementen wel als uitzonderlijke omstandigheden kunnen worden beschouwd, afhankelijk van elk soortgeval, als die elementen terug te vinden zijn met andere elementen.

Dat dit in hoofde van verzoeker zeker het geval is gelet op het feit dat er in zijn hoofde een combinatie van elementen bestaan (verzoeker verblijft alhier 7 jaar waarvan bijna 3 jaar op legale wijze, aan verzoeker werd een tijdelijk verblijf voor 1 jaar toegekend, hetgeen door omstandigheden buiten zijn wil om niet werd verlengd, er is sprake van een goede integratie, verzoeker spreekt de Nederlandse taal, verzoeker zou meteen kunnen werken indien hem de toelating wordt gegeven een arbeidskaart B aan te vragen, verzoeker heeft immers reeds meermaals zelf een nieuwe werkgever gezocht en een arbeidsovereenkomst kunnen sluiten...) die wel de uitzonderlijke omstandigheden rechtvaardigen.

Bovendien werd in de aangetekende brief van verwerende partij van 16/03/2010 vermeld dat verzoeker het bewijs levert van duurzame lokale verankering in België.

Dat al deze elementen samen wel degelijk in aanmerking kunnen worden genomen bij het nagaan van de buitengewone omstandigheden.

Dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat met al deze voorhanden zijnde elementen werd rekening gehouden.

Integendeel, verwerende partij verwijst naar het feit dat verzoeker zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpprocedure en verwijst naar een legaal verblijf van 7 maanden in dat verband.

Dat verzoeker daarna echter nog bijna 3 jaar werd gemachtigd om te verblijven in België, met o.m. een tijdelijk verblijf voor de duur van één jaar.

Dat deze omstandigheden ten eerste buitengewone omstandigheden uitmaken waardoor van verzoeker niet meer verwacht kan worden dat hij terugkeert naar zijn land van herkomst.

Doordat niet blijkt dat hiermee rekening werd gehouden, heeft er ook geen correcte belangenafweging plaatsgevonden tussen de gevolgen en het beoogde doel, waardoor thans niet vaststaat dat het indienen van een aanvraag tot machtiging van verblijf niet disproportioneel zou zijn.

Dat bovendien wel degelijk rekening moet gehouden worden met de omstandigheden waarin het tijdelijk verblijf een einde kende, omdat dit buiten de wil van verzoeker om gebeurde.

Dat op het ogenblik dat de aanvraag tot machtiging van verblijf werd ingediend, verzoeker nog niet wist hoe over zijn eerdere aanvraag tot machtiging van verblijf was beslist. De bedoeling van de nieuwe aanvraag was aantonen dat verzoeker nog steeds een werkgever bereidwillig gevonden had die hem via een arbeidskaart B in dienst wilde nemen. In tempore non suspecto kon verzoeker zich daarom nog steeds beroepen op de toepassing van de instructies daar verwerende partij deze nog steeds kan toepassen in het kader van haar discretionaire bevoegdheid.

Dat dus ook deze elementen niet in overweging zijn genomen bij het motiveren van de bestreden beslissing.

Dat het leven van een mens primeert op het vervullen van een formaliteit (namelijk deze aanvraag richten via de Belgische Ambassade of Consulaat uit het land van herkomst).

Dat immers verzoeker eveneens heeft aangetoond dat er in zijn land van herkomst, Nepal nog steeds foltering en bedreigingen door gewapende groepen plaatsvinden.

Het feit dat de door verzoeker bijgebrachte rapporten van Amnesty International enkel een algemene toestand beschrijven, neemt niet weg dat het leven van verzoeker wel degelijk in gevaar is indien hij dient terug te keren naar zijn land van herkomst.

Dat verwerende partij dan ook op die punt de bestreden beslissing onvoldoende motiveert en een onvoldoende belangenafweging maakt

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt immers in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het betreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De enkele vermelding dat dit niet kan aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar deze rapporten gaan over de algemene toestand in Nepal en betrokkene geen persoonlijke bewijzen levert dat zijn leven in gevaar zou zijn, voldoet niet aan het zorgvuldigheidsbeginsel en het beginsel van de materiële motiveringsplicht.

Dat deze beslissing derhalve steunt op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven en derhalve met machtsoverschrijding is genomen (R.v.St., 4 maart 1960, Brinkhuysen, nr. 7681; R.v.St., 30 september 1960, Janssens, nr. 8094; R.v.St., 23 november 1965, stad Oostende, nr. 11.519).

Het is dan ook zeer duidelijk aangetoond dat de bestreden beslissing ten onrechte besluit töt het onontvankelijk verklaren van verzoekers aanvraag en dat een schending van het middel dient weerhouden te worden”.

3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de eerste bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve te worden behandeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

3.3. Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de Minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een vreemdeling een verblijfsmachtiging toe te kennen in het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dient de gemachtigde van de minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;

2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.

3.4. In de eerste bestreden beslissing verwijst de gemachtigde van de staatssecretaris naar de toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en stelt hij vast dat de aanvraag van verzoeker onontvankelijk is. Meer bepaald wordt er geoordeeld dat de door verzoeker aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen.

3.5. Verzoeker betoogt dat de eerste bestreden beslissing niet motiveert waarom de aangehaalde humanitaire redenen zijn aanvraag niet zouden rechtvaardigen, doch dit betoog mist feitelijke grondslag. Er kan in de eerste bestreden beslissing meer gelezen worden dan wat verzoeker erin leest. Na de inleidende beschouwing, *“De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland”* wordt voor elke aangehaalde omstandigheid, m.i.v. de aangehaalde elementen inzake integratie uiteengezet waarom verwerende partij ze niet weerhoudt als buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Verzoeker voert een hoofdzakelijk theoretisch betoog doch laat na in concreto te duiden met welke humanitaire reden de verwerende partij geen rekening zou hebben gehouden of waarover zij zou hebben nagelaten te motiveren.

3.6. De formele motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht in het licht van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet verplicht de verwerende partij tot niet meer dan rekening te houden met en te motiveren aangaande de door verzoeker aangehaalde buitengewone omstandigheden die volgens hem verhinderen dat de aanvraag om verblijfsmachtiging in het land van herkomst wordt ingediend. Er is geen grond voor verzoekers verwachting om een verdere belangenafweging terug te vinden in de eerste bestreden beslissing, noch daargelaten de vaststelling dat verzoeker niet nader concretiseert welke belangenafweging hij precies verwacht. Waar hij vervolgens opwerpt *“In casu dient men een weigering derhalve te kaderen in één van de uitzonderingsgevallen van artikel 8, 2e lid EVRM”* dient de Raad opnieuw vast te stellen dat deze algemene verwachting geen grondslag vindt in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet noch in de formele motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht in het licht van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat de motivering *“Wat het inroepen van art. 8 van het EVRM betreft, dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is daar betrokkene niet aantoonde dat er nog andere familieleden van hem in België verblijven. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM. Bovendien dient er gesteld te worden dat de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven.”* geen deugdelijke motivering vormt met betrekking tot het door hem in zijn in punt 1.1. bedoelde aanvraag ingeroepen argument inzake artikel 8 EVRM.

3.7. Uit niets blijkt voorts dat de verwerende partij in casu een invulling gegeven heeft aan het begrip buitengewone omstandigheden die neerkomt op het eisen van overmacht.

3.8. Waar verzoeker verwijst naar de omzendbrief van 19 februari 2003 over de toepassing van artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (BS 17 maart 2003) dient de Raad op te merken dat deze verwijzing niet dienstig is aangezien deze omzendbrief werd opgeheven door de omzendbrief van 21 juni betreffende de wijzigingen in de reglementering betreffende het verblijf van vreemdelingen tengevolge van de inwerkingtreding van de wet van 15 september 2006.

3.9. Verzoeker herhaalt voorts de elementen die zijn zaak kenmerken en is de overtuiging toegedaan dat de aangehaalde omstandigheden wel degelijk buitengewone omstandigheden uitmaken maar verzoekers eigen appreciatie van zijn geval evenmin als zijn boutade *“dat het leven van een mens primeert op het vervullen van een formaliteit (namelijk deze aanvraag richten via de Belgische ambassade of Consulaat uit het land van herkomst)”* toont niet aan dat de door de verwerende partij gedane beoordeling ervan kennelijk onredelijk is.

3.10. De eerste bestreden beslissing stelt, *“Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Hij diende op 07.03.2006 een asielaanvraag in, die op 09.10.2006 werd afgesloten door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen met een beslissende beslissing tot weigering van verblijf. De duur van de procedure - namelijk iets meer dan 7 maanden - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. (...) De advocaat van betrokkene wijst tevens op het feit dat betrokkene een tijdelijk verblijf van één jaar werd toegekend op 03.06.2010 en dat hij ook een arbeidskaart B had. Deze arbeidskaart B werd op 14.12.2010 ingetrokken omdat de werkgever*

laattijdig een DIMONA-aangifte had ingediend. Op 12.01.2012 nam de Dienst Lang Verblijf de beslissing tot weigering van verblijf van betrokkene. Volgens de advocaat kon betrokkene niets doen terwijl men misbruik van hem maakte en hij het slachtoffer werd van een onbetrouwbare werkgever. Betrokkene zou zwaar gestraft worden zijn het verlies van zijn arbeidskaart en van zijn verblijfsvergunning. Het indienen van een regularisatieverzoek 9bis kan echter geen hoger beroep vormen tegen een verwijderingsbeslissing. Bijgevolg kan dit niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.” Verzoeker toont niet aan dat deze beoordeling niet pertinent of onzorgvuldig zou zijn door zijn simpel betoog dat niet blijkt dat met alle elementen werd rekening gehouden, zijn overtuiging dat de aangehaalde omstandigheden *“ten zeerste buitengewone omstandigheden uitmaken”* en een achtergrondschets van zijn motieven inzake het opnieuw indienen van een machtiging tot verblijf.

3.11. Voor zover uit het betoog van verzoeker dient te worden begrepen dat hij zich in de in punt 1.1. bedoelde aanvraag baseerde op de instructies – waarvan de Raad aanneemt dat verzoeker beoogt te verwijzen naar de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9, derde lid en artikel 9bis van de Vreemdelingenwet – dient de Raad op te merken dat dit feitelijke grondslag mist omdat dit niet als dusdanig kan gelezen worden in de in punt 1.1. bedoelde aanvraag. Alleszins kan verzoeker niet dienstig steunen op deze instructie aangezien ze vernietigd werd door de Raad van State (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

3.12. De eerste bestreden beslissing stelt, *“Betrokkene beweert dat hij onmogelijk kan terugkeren naar Nepal omdat hij bij een terugkeer zou gevonden worden door de Maoïsten die het leven van hem en zijn familie onmogelijk zouden maken en ook dat het gevaar zou bestaan dat betrokkene het slachtoffer zou worden van willekeurig geweld. Hij legt echter geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene vreest voor de Maoïsten en voor willekeurig geweld volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Voorts verwijst de advocaat van betrokkene naar het jaarlijks rapport van Amnesty International en dat waarnemers zouden vaststellen dat folteringen en bedreigingen door gewapende groepen nog steeds zouden plaatsvinden. Dit kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar deze rapporten gaan over de algemene toestand in Nepal en betrokkene geen persoonlijke bewijzen levert dat zijn leven in gevaar zou zijn.”*

Verzoeker acht dit een onvoldoende belangenafweging, is van oordeel dat dit strijdig is met de zorgvuldigheidsplicht en de materiële motiveringsplicht en poneert dat zijn leven wel degelijk in gevaar is bij terugkeer maar hiermee kan de betrokken passage niet onderuit worden gehaald.

Het eerste middel is niet gegrond.

3.13. Gelet op het gestelde in punt 2 wordt het tweede middel dat gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten niet verder besproken.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien juni tweeduizend vijftien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA